

b) at sikre, at vedkommende offentlige myndigheder på behørig måde indhenter udtalelser fra arbejdsgiver- og arbejderorganisationerne med henblik på råd og bistand i sådanne spørgsmål som

- 1) udarbejdelse og gennemførelse af love og administrative bestemmelser, der berører deres interesser;
- 2) oprettelse af og arbejde i offentlige landsomfattende råd og nævn, f. eks. for beskæftigelsesproblemer, faglig oplæring og optræning, arbejderbeskyttelse, sundhed og sikkerhed på arbejdspladsen, produktivitet, social tryghed og velfærd;
- 3) udarbejdelse og gennemførelse af planer vedrørende økonomisk og social udvikling.

Efter at den komité, der beskæftigede sig med dette punkt på dagsordenen, havde udarbejdet henstillingen, fandt der i komiteen en udveksling af synspunkter sted vedrørende midlerne og den praktiske fremgangsmåde ved forhandling og samarbejde.

Resultatet af denne meningsudveksling blev nedfældet i en rapport fra komiteen.

Blandt de synspunkter, der er gjort gældende i denne rapport, skal nævnes følgende:

Under omtalen af det samarbejde, hvori offentlige myndigheder deltager, nævnes det, at råd, nævn el. lign., i hvilke sådant samarbejde finder sted, i almindelighed ikke egner sig til at have udøvende magtbeføjelser. Det omtales, at værdien af samarbejde ikke mindst ligger i, at det giver parterne lejlighed til at mødes personligt og udveksle synspunkter. Betydningen af at vedligeholde kontakten mellem deltagerne og den organisation, der har udpeget dem, understreges, og det fremhæves, at organisationernes medlemmer så vidt muligt bør holdes løbende underrettet om resultatet af forhandlinger og lignende.

Vedrørende det samarbejde, der finder sted mellem organisationerne uden deltagelse af offentlige myndigheder, hedder det, at et sådant samarbejde forudsætter velorganiserede, ansvarsbevidste og veludviklede organisationer, og at forhandlinger af denne art ofte har en mere uformel karakter end de forhandlinger, hvori offentlige myndigheder medvirker. Som områder, der egner sig for et samarbejde af denne art, nævnes arbejderens sikkerhed, sundhed og

velfærd, produktivitet, arbejderuddannelse, virkninger af teknologiske forandringer og ordninger, der skal bringes i anvendelse, hvor arbejdere bliver overflødige i en erhvervsgrænse.

Til sidst giver rapporten udtryk for, at det ville være værdifuldt både for medlemslande, arbejdsgiver- og arbejderorganisationer, hvis ILO ville offentliggøre en omfattende redegørelse for de midler, der anvendes ved forhandling og samarbejde i forskellige områder af verden.

Ved behandlingen af denne rapport i plenarforsamlingen gav nogle østeuropæiske arbejderrepræsentanter udtryk for, at rapporten langt fra i tilstrækkelig grad tog hensyn til samfundsordningen i lande med socialistisk økonomi. Rapporten vedtoges med 165 stemmer mod 1, idet 33 undlod at stemme.

VI. Forbedring af indtægts- og levevilkårene i landbrugssamfund med særligt henblik på udviklingslandene.

(Almindelig drøftelse).

Den komité, konferencen nedsatte til behandling af dette spørgsmål, tog som udgangspunkt en redegørelse, som bureauet havde udarbejdet forud for konferencen, og hvori der fremsættes en række forslag til forøgelse af ILOs indsats på dette felt.

Under den indledende drøftelse fremhævede den indiske regeringsrepræsentant, at ILO burde gennemføre en særlig langtidspan, der skulle tage sigte på forbedring af indtægts- og levevilkår i landområderne i udviklingslandene, og nævnte, at der til dette formål inden for ILOs almindelige budget burde afsættes mindst 20 mill. dollars over en periode af omkring 10 år.

Det var den almindelige opfattelse, at planer for udvikling i landområder burde indgå i de enkelte landes almindelige planer for økonomisk og social udvikling for at sikre en passende ligevægt i forholdet mellem udviklingen af bymæssige og landlige områder og i forholdet mellem udviklingen af landbruget og industrien. Endvidere fremhævedes behovet for, at der blev stillet kapital til rådighed på rimelige lånevilkår.